

Útflutningurinn nærri greinaður

Av framgöngdinni í útflutningum frá 1970 til 71 uppá góðar 27 mill. kr., stavar slakur helmingurinn frá saltfiskautflutninginum og slakur helmingur frá flakautflutninginum, afúrat hesum kann nevntast at útflutningurinn av skipum vaks við slökum 4 mill. kr.

Týðningarmiklastu vörubólkarnir

Saltfiskur 17.662 tons, móti 23.375 tonsum í 1970, 30.471 tonsum í 1965 og 16.770 tonsum í 1960.

Klippfiskaútflutningur var fyrri fyrstu ferð eingin í 1971, móti 35 tonsum í 1970, 5.059 tonsum í 1965 og 6.250 tonsum í 1960.

Flokk 10.874 tons, móti 12.189 tonsum í 1970, 3.184 tonsum í 1965 og 613 tonsum í 1960.

Sildamjöl 15.180 tons, móti 12.616 tonsum í 1970, 1.738 tonsum í 1965 og 62 tonsum í 1960.

Sildaolja 5.432 tons móti 6.133 tonsum í 1970, 1.510 tonsum í 1965 og 19 tonsum í 1960.

Fesk sild og fiskur 49.407 tons, móti 41.406 tonsum í 1970, 5.501 tonsum í 1965 og ongum í 1960.

Saltsild 4.193 tons móti 3.400 tonsum í 1970, 10.204 tonsum í 1965 og 8.784 tonsum í 1960.

Miðal útflutningsprísirnir

Saltfiskaprísirnir voru í miðal 4.633 kr. pr. tons í 1971 móti 3.291 kr. pr. tons í 1970, 2.549 kr. pr. tons í 1965 og 1.735 kr. pr. tons í 1960.

Miðal prísirnir á klippfiski var í 1970 2.800 kr. pr. tons, móti 4.191 kr. í 1965.

Fyrri flak var miðal prísurnir í 1971 6.441 kr. pr. tons, móti 4.844 kr. í 1970, 3.737 kr. í 1965 og 2.876 kr. pr. tons í 1960.

Í 1971 var miðal prísurnir pr. tons av sildamjöli 1.489

kr., móti 1.626 kr. í 1970, 1.413 kr. í 1965 og 780 kr. í 1960.

Fyrri sildaolju var miðal prísurnir í 1971 1.557 kr. pr. tons, móti 1.547 kr. í 1970, 1.209 kr. í 1965 og 919 kr. í 1960.

Miðal prísurnir á feskari sild og fiski var í 1971, 864 kr. pr. tons móti 957 kr. í 1970 og 517 kr. í 1965.

Saltsildaprísurnir var í miðal 2.415 kr. pr. tons í 1971, móti 2.249 kr. í 1970, 1.736 kr. í 1965 og 1.401 kr. í 1960.

Saltfiskaútflutningurinn

er í 1971 vaksinn við umleið 12 mill. kr., og stavar hesin vöxur einans frá hægri prísunum. Prísirnir eru í miðal hækkaðir við 40 pst., meðan útflutta nøgðin er minkað við 25 pst.

Fiskaútflutningurinn

er í 1971 vaksinn við 11 mill. kr. ella við slökum 20 pst. og er efrir trimum árum fimm faldadur. Voksturinn í 1971 stavar frá hægri prísunum. Prís-

irnir á frystum flokum eru hækkaðir við 33 pst. Tann útflutta nøgðin er annars nakað minni.

Sildaútflutningurinn

eins og útflutningurinn av sildaolju og sildamjöli, hava verið á hædd við útflutninginn í 1970 hóast litla niðurgöngd í prísunum.

Saltsildaútflutningurinn

var nakað hægri í 1971 enn í 1970. Í 1971 var útfluttur fyrri góðar 10 mill. kr. ella umleið 33 pst. meiri enn í 1970. Umleið $\frac{3}{4}$ stava frá storri nøgðum og hin eini fjórðingurinn stavar frá hægri prísunum.

Skipaútflutningurinn

uppá slakar 4 mill. kr. stavar frá tí fyrsta av fyra farma-skipum sum Skála Skipasmíðja byggir til danskt reidarí.

Ísfiskaútflutningurinn

hefur seinastu árin verið í minking. Útflutningurinn í 1971 er bert ein tríðingur av útflutninginum í 1970.

Í 1971 útflutta vit 940 tons fyrri 1.170.000 kr., móti 1.798 tonsum í 1970 fyrri 2.779.000 kr., 17.308 tons í 1965 fyrri 17.402.000 kr. og 25.594 tonsum í 1960 fyrri 27.095.000 kr.

- helt på toppen - hver søndag:

Willy Brandt hefur latið gávu til heimbygð sína. Hann hefur givið 25.000 D-markar — það er 52.000 kr. — til ístandsetan av elstu kirkjunni í fæðibý sínum Lübeck. Kirkjan er tann nærum 800 ára gamla dómkirkjan.

(Framhald)

Dánjal dúraði eina stund aftan á orðaskiftið; tá ið hann vaknaði við, legði hann seg fram á stokk og fór at pilka við tað, á beinkinum stóð. Illsinnid var runnið av honum, og nú fór hann at smakka ser á dögurðan. Einkí át var kortini, tók ein bita í munninn og legði seg afturá aftur. Og so mutlaði hann og fansk at tí, kókað var. Skuldi vera vatnað út og smakkaði sum laki. So var hvør molin oyðilagdur, kundi ikki koyrast í munninn fyrri salt og fór so til spíllis. Ikki var so frægur rókisskapur, at skift var á matinum.

Men so frægt fekk hann burtur úr hesum matinum. Marin skuldi hava forkomið av örökisskapi, at tá ið hon kom at taka ílatið frá honum, var tað tómt. »Tú hefur gramt teg um saltið, og nú hevur tú etið upp. Tú ert sami Dánjal sum altíð, sjukur boyggja ikki teg, tú skalt nú altíð hava okkurt at sleipa teg um, hvussu ið vikur og vendir.«

Hon tók burtur av beinkinum, fekk ser og manninum ein kopp av mjólkervatni onaná og ein sukurmola og setti seg at binda. Dánjal héli seg niður á aftur hövudadynuna og snorkaði. Kettan var aftur, nú hon hevði fingið ser mettuna, kropin í krókin og lá har ringað saman og svav. Alt var so kvíra, og svovnur kom Marina við. Stokkarnir stóðu burtur, og hon mundi kens seg burtur, men nú hvakk hon við aftur, tí hún varð upplatin. Tað var Anna, eisini eitt gamalt fólk og heldur lasafarið, sum av og á plagdi at stokka inn á gólv hjá hjúnunum. Hon

var altíð vælkominn, tí hon var tíðindafróð og var sjáldan undir taki. Hon var í somu trongu skóm sum Marin, átti sjúkligan mann, ið ofta var seingjarliggjandi og tí lítlið var meirur at forvinna.

»Eg bar tykkum nokur hovd, vælsignað,« segði hon og hoykti seg niður við eldin. »Var ikki Óli úti í gjár og fekk rættiliga fitt, ja vist, rætti luga fitt fingur teir tað er so forkunnugt ein feskur bitur — nú liggur hann eisini. Tú koyr ír tær tað onkustaðni, so eg fái bytuna aftur — eg skuldi fara við einum klædnapluggi í ána og vinda burturur.«

»Væl verði tær fyrri,« takkaði Marin og legði stokkarnar frá ser. »Er tað ikki forkunnugt at fáa fesk — mær tykist, sum tað er bæði ár og dagur, síðan eg smakkaði fiskabitan. Hesin saltmaturin er so ringur at liggja altíð á.«

Anna spurdi eftir Dánjali, og snorkið stóð, og hann legði seg aftur fram á stokk. »Tú liggur í sama lagi,« hekk hon fyrri.

»Ja, eg meini tað,« svaraði Dánjal og gav seg við, í tí hann lyfti seg betur upp og legði seg meir framá. »Er ikki stuttligt at liggja í songini góðar várdagar. Men ikki verð

ur hildið, at mær feilar nakað. Konan brigdar mær, at eg ligg niðundur av lei — berum dovinskapi.« »Tú lýgur ikki hatta sum so mangt annað,« beit Marin hann av. »Ein kann forsynda seg upp á teg, so sum tú liggur og brúkar teg, og siga meira, enn ein meinar. Eg skal siga tær, Anna, at hann er mær eitt satt kors, tá ið legst í songina. Eg vildi ynskt, onkur hevði hann, um tað so var bara eina viku.

»Tú skarnskvend,« tælt skuldi tú,« hvesti Dánjal. »Hvur ein munn sum eitt rakijarn.«

»Ja, nú kann fólk hoyra, hvussu tú fert við mær, sum við einum hundi.«

Tað syntist aftur at fara og vera heldur óskelt hjúnanna millum; men Anna royndi at leggja sjógvin niður. »Tú hevur ikki verið eiti á maður, tú hevur ligið úti á sjónum og færi mangan góðan fongin til lands, tá ið aðrir hava sitið heima. Tá skuldi tú havt Óla. Marin, liggur og kólar eftir øllum handa slag, so ikki fæst stungið fingurin í øskuna fyrri honum.«

Anna gjordi seg til at fara. »Tú fert ikki so av stað aftur,« segði Marin og risti kann

una, sum stóð á komfyrinum, »eg skal heita tær ein munn fyrst.« Hon bar seg undan; hon hevði longu drukkið; hin skuldi ikki taka kaffi burtur til hennara. Bara hon kom við einum toskarhovdi at kóka; men hon stóð kortini og setti seg niður aftur. Marin skordi eldin, og tað var skjótt, at eitt hugnaligt vælket surr fór at hoyrast úr kannuni, gomul og slitin, sum hevði goymt mangan dropan av hesum vælsignaða slag, sum hitaði kropp og sál so og fekk livshugin at bragda og tungubandið at losna hjá gomlum, útslitnum fólki.

— — —

Tungubandið hjá Annu losnaði eisini av drekkunum — hon var full í hálsin av tíðindum, var eins og ein ávísar fyrri hesi bæði, sum ongaðni komu og bara hovdu seg sjálf og síni egnu viðurskifti at njella um. Tíðindini úr bygdini blíkaðu tev, og Marin varð so vinarlig, at hon troytti kannuna og gav manninum eitt tár við í tryggð. Og sötú nú hesi trý gomlu so fríðarlig saman, borin mestsum í eina aðra tilveru enn ta vanligu við sínum

gremjingum og illneitilsi.

»Tey siga,« lei Anna renna víðari úr síni tíðindakeldu, at »Prest-Petur ætla ser henda vegin (navnið hevði hann av tí, at hann sum yngri tænti hjá presti). Tú mást endiliga hava hann inn, Dánjal; tað er sigst, ikki tann sjúka til, hann ikki kann gróða. Eg havi ætlað mær at tosa við hann um kneið. Einkí er tað, hann tekur fyrri heldur, nokur oyru fyrri medisinið, og vilt tú stinga honum okkurt inn í nevan, tekur hann við tókki ímóti tí.«

»Ja, bara tað hevði nyttað nakað.« — Dánjal var sum vanligt ívingarsamur, hann hevði havt síni brek so leingi, var vorðin vanur við hesi flog og stingir og virkingar í hvorjuni líði, at tey meira at kalla vóru vorðin honum kær. Tey vóru vorðin honum kunnug, so tað at verða av við tey kendist sum eitt sakn. Og aftrat var tað so vælsignað og stuttligt hugnaligt — eins og at eiga okkurt, annar ikki eigur — at hava sín verk at tola. Tú kundi rættiliga flóta, erpa tær, tá ið tú komst á tal við onnur, ið niðvut av líkamligum vækleikum og meiyar standi, og so í orðaskifti og frágreding vera sigrari, tí at tinar veikleikar og brek vóru nógv meinar og storri enn hjá nokrum øðrum. Tí, og so eisini, at Dánjal, sum nevnt, var ein ógvuliga »skeptiskur« maður, var hann seigur at fáa frá sínum; at eingin doktarahand, hvorki lærd ella ólærd, kundi gera nakað við seg; hann var dómur av einari óbeinasamari lagnu at liggja sovandi á sötarsong og pinast.

(Framhald)

Heimadoktarin